

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Duben 2001

10.00	ČK	Olga Tydlitátová <i>konfirmace</i>	1. dubna	9.00	BD	Jiří Malý
		Jiří Gruber, VP	5. postní	10.30	Kuř	Jiří Malý
14.15	Rych	Jiří Gruber		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
8.30	BK	Jiří Gruber	8. dubna	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Ján Klátik <i>dětský pěvecký sbor z Bratislavy</i>	6. postní	9.45	Tiš	Jiří Malý
			<i>Květná neděle</i>			
14.30	BK	<i>odpoledne nedělní školy</i>				
19.00	ČK	Olga Tydlitátová <i>pošije, pív. sbor</i>	12. dubna	19.00	BD	Jiří Malý
		Jiří Gruber, VP	<i>Zelený čtvrtek</i>			Jaroslav Vitek, VP
9.00	BK	Olga Tydlitátová, VP	13. dubna	9.00	BD	Jaroslav Vitek, VP
16.00	Rych	Olga Tydlitátová	<i>Velký pátek</i>	18.00	Tiš	Jaroslav Vitek, VP
19.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP		19.00	BD	Jiří Malý
8.30	BK	Jiří Gruber, VP	15. dubna	9.00	BD	Jaroslav Vitek, VP
10.00	ČK	Jiří Gruber, VP <i>pěvecký sbor</i>	<i>Vzkříšení Páně</i>	10.00	Kuř	Jiří Malý, VP
14.15	Rych	Jiří Gruber, VP		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek, VP
9.00	BK	Karel Čápek	16. dubna	9.00	BD	
			<i>Velikonoční pondělí</i>			
8.30	BK	Jiří Bureš	22. dubna	9.00	BD	Jiří Malý
10.00	ČK	Jiří Bureš	<i>1. po Velikonočích</i>	9.45	Tiš	Jaroslav Vitek
8.30	BK	Olga Tydlitátová	29. dubna	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Olga Tydlitátová	<i>2. po Velikonočích</i>			
10.00	ČK	J.D. Wohlfahrt, VP <i>návštěva z Basileje</i>	6. května	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			<i>3. po Velikonočích</i>	10.30	Kuř	Jiří Malý
				13.45	Tiš	Jiří Malý

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

Duben 2001
Ročník 3

Číslo 4

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

CO JE VÍRA

*Když Jiří Izrael
jeden z tichých ve vřavě světa
přecházel před Velikonocemi
v roce tisícím pětistém padesátém prvním
u Toruně zamrzlou Vislu
náhle se mu led pod nohama
začal lámat*

*A Jiří Izrael skákal
z kry na kru
a přitom si zpíval žalm*

*Chvalte Hospodina stvoření nebeská
chvalte ho na výsostech*

Z kry na kru

*Chvalte jej všichni andělé jeho
chvalte jej všichni zástupové*

Z kry na kru

*Chvalte jej slunce i měsíc
chvalte jej všechny jasné hvězdy*

Z kry na kru

*Chvalte jej nebesa nebes
i vody které jsou nad nebem tímto*

Z kry na kru

*Chvalte jméno Hospodinovo všechny věci
kteréž jak on řekl pojednou stvořeny jsou*

Z kry na kru

*Chvalte Hospodina tvorové země
velrybové a všechny propasti*

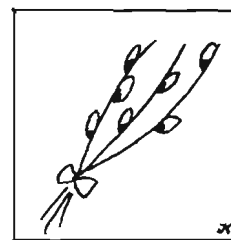
Z kry na kru

*Chvalte jméno Hospodinovo
nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého
a sláva jeho nade všechnu zemi i nebe*

*A tak se Jiří Izrael
dostal z říčního proudu
šťastně na břeh*

Zdeněk Svoboda

SVÁTKY JARA

pojmenovávaly Velikonoce hlásné trouby předlistopadové věrouky. A zdá se, že se tento s odpuštěním mrav leckde dosud udržel. Ještě že nemáme také místo Vánoc "svátky zimy". Leč darmo si stěžovat - smysl pro velikonoční čas se z našeho prostředí nenápadně a důsledně vytrácí. Trocha folklóru spojená s malovanými vajíčky a pomlázkou zaujme snad ještě přešrli národopisců, ale pochopitelně nestačí udržet zájem o čas spojovaný s ústředním prvkem křesťanské zvěsti.

Ježíš Kristus vstal z mrtvých. To vyznání je těžko spojit s lidovými zvyky, případně projevy pohanského náboženství odrážejícími se v tom, jak se slavily Velikonoce třeba kdesi na Starém bělidle. Vynášení smrtky a přivolávání jara jsou činnosti vyjadřující to, co si přejeme, co chceme dosáhnout. Zpráva o vzkříšení Páně se k lidem dostala jako zpráva o tom, co nikdo nedovedl očekávat a nikomu nebylo možné dosáhnout. Před Velkým pátkem si mnozí přáli, aby Ježíš vyhrál - jiní a mocnější si však přáli jeho smrt. A toho se jim také podařilo dosáhnout. Všichni přitom víme, že smrt je definitivní. I v postmoderních časech, kdy se hroutí rozmanité věčně platné nauky, platí dál za nenapadnutelné dogma o nepřemožitelnosti smrti. Vzpomínka na hrob zakrytý balvanem a ještě zapečetěný měla zůstat tou poslední. Vzpomínka ubírající se do zapomenutí.

A tu kteřísi přišli s vyznáním, jehož ozvěnou jsou od počátku církve až dodnes písně. Jako například ta bratrská:

*Již vstav z mrtvých, triumfuje
a v nebi v zemi kraluje,
církev vzdělává, spravuje,*

*kteráž triumf Krále svého
hodně slavíc, běže z něho
důvod vstání veřejného.*

Není to pouze zpráva o cestě ze zapečetěného hrobu na nebeský trůn. Vyznání, že Kristus byl vzkříšen, zvěstuje jeho přítomnost. Ta zvěst odmítá představu, že by místo mrtvého Ježíše byl odešel kamsi do zázemí Ježíš živý. Vzkříšený kraluje, a proto na zemi buduje a uspořádává církev. Z lidí jsou údy jeho těla. Živý Pán je povzbuzuje k respektu před pravdou a varuje před zlohostejností.

Dosah velikonoční události je ovšem ještě výrazně větší. Kristův triumf je pro církev "důvod vstání veřejného". Apoštol to kdysi vyjádřil větou: "Kristus vstal z mrtvých jako první z těch, kdo zesnuli." Řekne-li se o někom, že byl první, znamená to, že bude následovat kdosi druhý, třetí a tak dále - až do počtu, který už není v našich silách ani vyslovit, ani představit si. Smrt už byla jednou poražena, nezbude jí, než aby se nakonec vzdala i svého práva na ty, které ještě stačila zachvátit. Velikonoční zpráva je zpráva života. Bůh se v ní dává ohlásit jako Bůh živých. A těmi živými máme být opravdu my. Náš cíl je život.

ju

PŘEČETLI JSME PRO VÁS

ROZHOVOR S JANEM BUBENÍKEM - LIDOVÉ NOVINY 17. 2. 2001

Jan Bubeník (nedávno zatčený na Kubě) byl v roce 1990 zvolen do Federálního shromáždění, ale zakrátko rezignoval.

LN: Proč jste opustil politiku? Dá se po náhlém vzestupu vaší popularity očekávat návrat?

Když jsem do politiky vstoupil, bylo mi 21 let, neměl jsem dodělanou školu, nemluvil jsem žádným jazykem a měl jsem rozhodovat o tak závažných věcech, jako jsou potraty a státní rozpočet? Chtěl jsem cestovat, poznávat svět, získávat vědomosti a zkušenosti. Řekněme - chtěl jsem naplnit nádrž auta, se kterým pak budu jezdit celý život.

V České republice jsou poslanci, kteří, když se dostali do parlamentu, začali pobírat nejvyšší mzdu svého života bez toho, že něco před tím dokázali. To považují za naprosto zvrácené. Na Západě musí budoucí politik nejdříve prokázat ve své profesi, ať už jde o byznys, vědu či umění, že dokáže být úspěšný. Pak teprve může dát své zkušenosti do služeb veřejnosti.

Nechápu, jak člověk, který nikdy v životě neměl jinou práci, může efektivně regulovat naše životy. Nemá žádné zkušenosti, od svých dvaceti let se nestýká s obyčejnými lidmi, tedy jim nemůže rozumět. A chtěl by vymezovat rámce jejich životů? Někdo, kdo žije v izolaci od běžného života? Svým způsobem je mi takových lidí líto. Nikdy neokusili život a jsou neustále zavřeni v jednom baráku.

Pro mě jsou podmínkami vstupu do politiky: založení rodiny, úspěch v profesi s politikou nespojované a finanční nezávislost, která zaručuje nezkorumpovatelnost.

Nic z toho jsem v jedenadvaceti letech neměl, a proto jsem politiku opustil ve chvíli, kdy jsem si to uvědomil.

Vybral Jiří Gruber

HANS JOACHIM KRAUS: "SYSTEMATISCHE THEOLOGIE IM KONTEXT BIBLISCHER GESCHICHTE UND ESCHATOLOGIE", 1983

"Vzkříšený je vyvýšený kyrios (Pán) sboru i celého světa. Vysílá svoje svědky, až po den, kdy se zjeví v slávě. Vyvýšený posílá svůj sbor zpět do světa. Žeň je mnohá (Mt 9,37). Přítom nejde v první řadě o rozšíření viditelné církve."

"Církev má ukazovat, co je to vystoupit z násilné oblasti věcí do lidského světa. Není to ovšem

"societas perfecta" (dokonalá společnost), která by sama o sobě byla světlem světa; nebo lépe řečeno: i jako "societas imperfecta" (společnost nedokonalá) může být světlem světa."

Vybral Jan Pokorný

OTAKAR A. FUNDA: ZNAVENÁ EVROPA UMÍRÁ (KAROLINUM, 2000)

"Proplout Messinskou úžinou mezi Skyllou absolutních pravd a Charybdou bezbřehého relativismu lze jen s pomocí uposlechnuté rady čarodějky Kirké. To by znamenalo svázat ty, kdo jsou u kormidla, aby nemohli směřovat za šalbou svůdného mámení. Na rozdíl od bájněho Odyssea nemá Evropa žádnou svou Kirké. Nemá žádnou čarodějkou. Může se nanejvýš pokusit zachovat v umírání noblesní tvář a při svém zániku se rozpomínat na některé významné podněty své kdysi velké tradice."

"Znavená Evropa umírá - není these, ale protřpěné tušení, že naše evropská kultura končí. Ať již oním koncem myslíme rozplynutí základních pilířů evropanství v globalizaci světa, tedy že umírají hodnoty a tradice, které po staletí patřily k profilu Evropy, či ať máme na mysli i pravděpodobnost biologického zániku tvora člověka, tj. že zánik evropské, respektive euroamerické kultury, díky globalizaci světa, postihne člověka jako živočišný druh."

Vybrala Olga Tydlitátová

VIKTOR -L. TAPIÉ: MARIE TEREZIE A EVROPA

Během posledních desetiletí jsme získali poněkud širší a přesnější obraz dějin venkova. Nikdo nepochybuje, že v 18. století žilo venkovské obyvatelstvo ve většině Evropy v poměrech, jejichž tvrdost nám z dnešního pohledu musí nutně připadat jako naprosto neúnosná. Rolnické nářky na život v každodenní nejistotě, na nemoci, na nízký věk, jehož se dožívali, na dětskou úmrtnost, na epidemie, na vrchnostenské dávky a berní povinnosti ve prospěch státu, které selským poddaným odnímalý velkou část plodů jejich vlastní práce, byly nepochybně oprávněné a nemůže být o nich žádného sporu. A už vůbec nelze zpochybňovat obrovskou společenskou propast, jaká venkovský lid dělila od tehdejšího světa mocných a šťastných.

Přesto však poddaní nadále žili a přežívali. Jak si to vysvětlit? Především jejich mentalitou, která je naší průmyslové a technicky vyspělé společnosti už málo srozumitelná. Šlo o určitou směs moudrosti a vychytralosti, o dlouhodobou zkušenost získanou schopnost odepřít poslušnost a čelit tlaku, jemuž byli vystaveni, zmírňovat ho nebo se mu vyhnout. Poddaný část svých příjmů před světskou či církevní vrchností, jakož i před královskými úředníky tajil. Bylo to však snazší než dnes, neboť tenkrát ještě neměl co do činění s dnešními neúprosnými metodami státní správy. Sedlákovi se dostávalo také duchovní útechy a naděje, kterou mu nepochybně přinášela náboženská víra se svými pravidelnými, každoročně se opakujícími církevními svátky a obřady. Přes svou přísnost jej víra současně povznášela k radosti a do každodenního těžkého života přinášela rozptýlení i naději na vykoupení.

Vybral Jiří Gruber

ROZHOVOR

S VIKÁŘEM ČCE, LEONARDEM TECCOU Z ANGOLY

Mohl bys nám nejprve několika slovy přiblížit svou rodnou zemi?

Angola leží na západním břehu Afriky u Atlantiku, severně od Namibie. Má rozlohu 1,246.700 čtver. kilometrů. Je tedy poměrně velká - sedmý největší stát v Africe. Počet obyvatel je však malý - něco mezi 12 a 13 miliony obyvatel. Jsme tedy 16x větší než ČR, ale obyvatel máme skoro stejně. Angola byla kolonizována Portugalci až do r. 1975. Angolané mluví 6 domorodými jazyky, které si nejsou podobné. Portugalština se pro nás proto stala dorozumívacím a úředním jazykem.

Tvoří Angolané jeden národ?

Angola nevznikla jako národní stát. Je to asi 6 národů žijících v uměle vytvořeném státě. My si to neuvědomujeme a to je dobře. Ve škole se učí portugalsky od nulté třídy (máme 8 tříd a k tomu ještě nultou). Většina dětí má portugalštinu jako mateřštinu a často už neumí svou řeč. Naopak my venkované známe až dva domorodé jazyky.

Jak přišlo do Angoly křesťanství?

Křesťanství v Angole začíná po příchodu Portugalců koncem 15. století. Byli to první Evropané, kteří se dostali do nitra Afriky a zahájili styky s kulturami mimo tehdejší známé civilizace. Tehdy existovalo na území Angoly několik království. Nejznámější z nich bylo Konžské s hlavním městem Mbanza Kongo (mbanza znamená město). Dnes je hlavním městem jedné z osmnácti angolských provincií. Roku 1505 vstoupili na půdu Angoly křesťanští misionáři. Konžský král přijal křesťanství a stal se prvním křesťanem. Vykládá se o něm, že nutil i své podřízené, aby taky křesťanství přijali, a vyhlásil křesťanství za jediné náboženství v Konžském království. Začal pronásledovat animisty, kteří na žádost misionářů museli spálit všechny své kultovní předměty pod hrozbou, že při neuposlechnutí budou upáleni.

Jak se dnes díváte na příchod těchto misionářů a jejich působení?

Až do 16. stol. přicházeli další a další misionáři, kteří zde však plnili i jiné zájmy než šíření křesťanství. Král až později zjistil, že vztah přináší problémy. Očekával, že křesťanství bude znamenat i ekonomické výhody, protože Evropa byla celkově vyspělejší. Ale ukázalo se, že Portugalcům jde o něco jiného. Pokusil se je tedy dostat z Konžského království, ale už bylo pozdě. Mezitím bylo království ohroženo z východu. Král požádal Portugalce o pomoc, oni poslali vojáků a po roce války tam již vojsko zůstalo a ovlivňovalo zájmy království. Tato situace trvala léta až do doby, kdy byly zformovány politické strany, které bojovaly za nezávislost Angoly.

Působili v Angole pouze katoličtí misionáři?

Nekatolická misie začíná o hodně později, až 360 let po reformaci, na konci 70. let devatenáctého století. Tehdy z Kamerunu utekla před vzbouření směřem na jih skupina amerických misionářů. Ti se přes Belgické Kongo dostali do severní Angoly. Tehdy Angola začíná existovat jako stát. Jednotlivá království byla zrušena a Portugalci propojili celé toto území jako svou zámořskou kolonii. V r. 1880 přijeli další misionáři z Anglie, z Baptistické misijní společnosti, a založili v Mbanza Kongu první nekatolický sbor. Reformovaní se dostali do Angoly díky společnosti zvané Philadelphia, která dodnes působí v Číně a v Guinei, kde působí misijně mezi muslimy.

Byl mezi katolickou a protestantskou misí nějaký rozdíl?

Přínos nekatolických misionářů bylo hned znát. Portugalci a katoličtí misionáři sice zakládali školy a nemocnice, ale bylo to vždycky omezené. Domorodci měli právo jen na 6 tříd základní školy, a výjimky existovaly pouze pro protežované. Protestanti však pouštěli

domorodce i na střední a odborné školy. Později, když došlo ke konfliktům a vzpourám, Portugalci obvinili protestanty z podpory domorodého obyvatelstva, a proto museli odejít ze země. Uchýlili se do jiných zemí a tato situace trvala skoro až do nezávislosti.

Takže se dá říci, že protestanté přispěli k nezávislosti Angoly?

Svým způsobem ano. Je zajímavé, že první angolské intelektuály byli převážně protestanti. Vystudovali na stipendium v cizině, podporováni hlavně misí americkou. To je i případ pozdějšího prvního angolského prezidenta, jehož otec byl baptistický kazatel. V 60. letech začíná boj za nezávislost a rok 1960 je podle OSN vyhlášen rokem Afriky, kdy řada afrických států získává nezávislost. V Angole však tato situace trvala až do r. 1975. V Portugalsku totiž trval diktátorský režim, který nerespektoval rezoluci OSN, jež žádala odchod kolonizátorů. Podle ústavy Portugalska byly Angola, Mozambik a další území "zámořskými provinciemi" (nikoli tedy koloniemi) Portugalska. Boj trval dál a v té době mohli v Angole působit jen katolíci. Protestanti byli nežádoucí.

Co nakonec přispělo k nezávislosti Angoly?

V r. 1974 došlo v Portugalsku ke změně režimu a začalo se jednat o nezávislosti. V Angole byly tři politické strany, které se dohodly, že uspořádají volby pod patronací OSN s tím, že vítězná strana vyhlásí nezávislost. V té době byl svět rozdělen na dva tábory - americký a sovětský. V tom duchu se pak všechno odehrávalo. 11. listopadu měla být vyhlášena nezávislost. Do složité situace se vložila Kuba, jejíž zásah ovlivnil další vývoj. Nakonec po bojích zvítězila promarxistická strana a Východ spěchal uznat svobodný stát Angolu.

Znamenalo to svobodu i pro církev?

Naopak, pro církev to bylo kruté. V době války za nezávislost mohli misionáři působit jen v oblastech, kde vítězili bojovníci, ale po nezávislosti i ti změnili svou politiku a žádali odchod všech misionářů z Angoly. Argumentovali tím, že Angola má špatné zkušenosti s křesťanskými misemi v dějinách a nyní musí být křesťanství plně v rukou domorodců. Po odchodu misionářů na konci 70 let však začala vláda církev uzavírat.

Misionáři, kteří odešli, zůstali ve spojení s domorodými pracovníky a mohli některé aktivity koordinovat z dálky. Vznikl nápad, aby místní kazatelé kladli odpor a misionáři se postarají o to, aby se o tom psalo všude ve světě a tak trochu vystrašili místní vládu. To se skutečně podařilo, a vláda musela zavést církevní komise pro řešení různých konfliktů mezi církvemi a vládou. Nakonec se vláda soustředila jen na konkrétní jedince, které se snažila vyprovokovat, aby je mohla označit za kontrarevolucionáře.

Dělo se to spíš administrativními zásahy, nebo i násilím?

U nás vládní aktivisté v neděli v doprovodu vojáků procházeli oblastí a přerušovali bohoslužby. Lidi posílali domů a ve sborových domech zakládali oheň. Když přišli tam, kde kázal tatínek, otec se rozhodl zůstat. Neodešel a byl to první odpor, na který narazili (týká se to jen té naší oblasti). Nevěděli, co mají dělat a odešli pro instrukce. Tak se podařilo sborový dům zachránit. Později vznikla vládní komise a můj otec coby tvrdohlavý byl baptisty vybrán a poslán do komise. Místní vláda pak vymýšlela různé taktiky, jak kazatele likvidovat. Nejdrív chtěli mého staršího bratra dostat do pionýrské organizace. Táta se postavil proti. Každou podobnou maličkost řešili v komisi. Snahou vlády bylo narušovat klidný chod církví. Táta však v té komisi tenkrát uspěl.

"Podepsal" se režim nějak také na tobě osobně?

Když jsem začal chodit do školy, chtěli i mě do pionýrské organizace. Táta to tenkrát přijal, takže jsem byl vzorným pionýrem. Ale to jim nestačilo, tak přišli s tím, abych šel na Kubu a tam dodělal základní školu. To mi bylo 10 let. Zase se o tom jednalo v komisi a dopadlo to dobře. Tlak však pokračoval i v 6. a 7. třídě. Tvrdili nám, že pokud rodiče odmítnou, abych dělal střední školu v cizině, nebudu moci studovat ani doma, protože otcovo chování se jim nelíbilo. Byl označován za kontrarevolucionáře. To však už můj bratr pracoval na ministerstvu školství a tatínek s ním dohodl, že já půjdu z Angoly pryč.

V roce 1988 jsem dodělal základní školu. Otec nechtěl, abych šel na Kubu, ani do SSSR, ale jinak že je mu to jedno. Bratr pro mne vybral ČSSR nebo NDR. Tak jsem skončil tady a dělal jsem střední průmyslovou školu v Pelhřimově. Po revoluci tady a po změnách u nás jsem si mohl svobodně vybrat. Vybral jsem si teologii. Bylo to trochu jako provokace a probíhala jednání s angolskou ambasadou v Praze, která si nárokovala právo rozhodovat o tom, co budu dělat. Nakonec ustoupili a nechali mě studovat s tím, že ztrácím různé výhody angolských studentů. Musel jsem všechno řešit sám. Udělal jsem na fakultě zkoušky a byl přijat na teologii.

Jak to v Angole vypadá nyní?

Dnes se situace pozvolna zmírňuje. Byly sice demokratické volby, ale u moci je stále stejná marxistická strana, která nemá plnou důvěru k intelektuálům, jichž bylo nejvíc právě v církvi, tj. mezi těmi, kteří díky misionářům vystudovali. Církve se snaží dát vládě najevo, že se nepletou do politických věcí. Pokud se snaží zprostředkovat dialog mezi nepřátelými stranami, bývají pod silnou kontrolou.

Kolik církví v Angole působí?

Baptisté založili Evangelickou baptistickou církev v Angole. Jsou tam i Evangelická reformovaná církev, Apoštolská církev, metodisté, adventisté a také některé sekty. V zájmu komunistické politiky bylo, že vláda platila kazatele, ale u nás církev platí své kazatele sama. Ve městech faráři berou platy, na venkově je to jinak, protože tam lidé s venězi moc neohospodaří. Faráři dostávají potraviny od věřících, a jinak jen kapesné. Můj otec byl kazatel na venkově, takže to vím z vlastní situace. Jinak - katolická církev má většinu, přes 60% věřících, zbytek jsou protestanti. Říká se, že v Angole je přes 90% křesťanů, 3 % muslimů a zbytek tvoří animisté.

Jaká bývá účast na bohoslužbách a životě sboru?

U nás chodí na bohoslužby hodně lidí, a to i ti, kdo nevěří. Je to opačná situace než u vás. Oficiální počet členů sboru je zpravidla menší než počet účastníků bohoslužebného života sboru. Největší baptistický sbor v Luandě koná bohoslužby 3x za neděli a objevují se návrhy, aby na první nedělní bohoslužby chodili jen členové sboru. V Angole je přes 160 tisíc baptistů. Mají celkem 9 regionů. Minimálně 4 sbory tvoří jedno církevní středisko s jedním kazatelem. Je nedostatek farářů a musí vypomáhat i laici. V Luandě je 13 baptistických sborů a dva z toho jsou tak velké, že se chtějí rozdělit. Statistiky o počtu křesťanů vycházejí spíš z počtu účastníků bohoslužeb, než z evidence. Ve sboru, kam jsem chodil, bývala účast kolem sto lidí a je to jeden z nejmenších sborů.

Můžete nám přiblížit, jak vypadají bohoslužby ve sboru, kde jsi vyrostl?

Před zahájením bohoslužeb je kazatel ve sborovém domě a spolu s ním i celé staršovstvo. V deset hodin společně přicházejí do kostela a zpívají. Presbyteri zahajují bohoslužby tímto vstupním zpěvem. V kostele bývá vpředu kazatelna a po bocích křesla pro presbytery. Ostatní sedí v řadách, na jedné straně muži a na druhé ženy. Kazatel má vstupní slovo, následuje píseň (zpívá se ze zpěvníků bez not). Pak je modlitba - většinou ji má presbyter. Následuje čtení z bible (opět presbyter). Potom zpívá pěvecký sbor. V každé farnosti je nejméně jeden pěvecký sbor, a zpívají každou neděli. Pěveckých sborů bývá víc. V Luandě byly tři (mužský, sesterský a smíšený sbor nedělní školy). Každou neděli zpívají dva sbory. Melodicky jsou to africké písně. Potom přijde kázání. V městech jsou dvojjazyčná kázání. Kazatel má překladatele - buď do portugalského nebo do domorodého jazyka. I když kazatel ovládá oba jazyky, má vždycky překladatele. Pak následuje modlitba, píseň a sbírka. Při ní zpívá pěvecký sbor a dva presbyteri chodí z obou stran mezi lidmi. Pak jdou dopředu a je modlitba - poděkování za sbírku. (O Vánocích se sbírají i materiální dary.) Pak je píseň a ohlášky. Na začátku bývají pozdravy hostů. Pozdrav bývá často formou zpěvu doprovázeného rytmickým tleskáním. Nakonec je píseň a závěrečná modlitba (někdy zpívaná). Odchází se koordinovaně. Každý se zdraví s každým. Ten, kdo vyjde za kazatelem, podá si s ním ruku a postaví se za něj, a tak postupně všichni. To trvá

někdy přes čtvrt hodiny. Před kostelem je na to dost místa. Jeden z pěveckých sborů při tomto loučení zpívá a vychází jako poslední - za zpěvu písně.

Jak ses dostal do kontaktu s naší církví?

Přijel jsem do Evropy v 15 letech. Doma jsem byl vychováván u baptistů, ale tady jsem si začal zvykat na ekumenismus a začal jsem chodit k evangelíkům do ČCE, kde jsem nyní členem. Nebylo to záměrné. Ptal jsem se jednou vychovatele, kam bych mohl chodit na bohoslužby, ale on mi řekl, že jsem přišel studovat a ne chodit na nějaké bohoslužby. O rok později přijeli další bratři z Angoly a spolu jsme si v dopise stěžovali mému bratrovi, že nemáme kam chodit na bohoslužby. Poslal nám adresu jednoho husitského faráře z Třebíče, napsali jsme mu a začali za ním jednou za měsíc tajně jezdit. Pak jsme zakotvili v ČCE. V r. 1990 jsme už chodili do sboru v Pelhřimově, kde byl farářem ThDr. Zdeněk Soušek.

Ze záznamu přepsala lm, do formy rozhovoru upravil jg, autorizováno.

NĚCO O OSTRAVSKÉM SBORU

Ostravský sbor v roce 2000 oslavil 80 let od svého vzniku. Rok před tím se opět sloučil se svou bývalou kazatelskou stanicí, později samostatným sborem v Ostravě-Vítkovicích, který nevlastnil vlastní shromažďovací prostory (do r. 1996 využíval pohostinství sboru Církve československé husitské). Mimo sborového domu, postaveného v r. 1928, se shromažďuje sbor v kostele bývalé německé evangelické církve augsburského vyznání (postaven v letech 1905-1907). Sbor čítá nyní 1020 členů. Sál Třanovského, kde jsem navštěvoval bohoslužby v době svého léčení v lázních Klimkovice, je prostora velikosti o něco větší než je náš sál na Opletalově, spíše čtvercového tvaru, kam se vejde asi 140 věřících. Účast v měsíci lednu se pohybovala kolem stovky. Další aktivity sboru (kterých jsem se nemohl zúčastnit) jsou obdobné našim aktivitám: nedělní služba pro děti, konfirmační příprava, večer nad Bibli, středoškolská mládež, starší mládež, schůzka dorostu, setkání střední generace, setkání seniorů, setkání maminek s dětmi, nešpory, pěvecký sbor.

Co mne však zaujalo - především nevtrávný zájem o nově příchozí, srdečný rozhovor při kávě po bohoslužbách, ale především každonedělní služba starších při čtení Písma a slov poslání, každonedělní ohlášky bratra kurátora i přehledný lísteček formátu A6 o programu bohoslužeb s několika body obsahu kázání i podstatné body ohlášek. Samozřejmě bylo k dispozici i rozmnožené kázání. Nedělní shromažďování tak pro mne bylo i jako společenství posilou do dalších dnů, neboť je to sbor živý, radostný. Má i svůj časopis Zpravodaj a internetovou stránku: www.volny.cz/cce.ostrava.

Při rozhovorech členové sboru hovořili i o Brnu, které se jim velice líbilo. Myslím, že měli větší povědomí o Brnu, než my o Ostravě. Rádi vzpomínali na loňskou návštěvu br. faráře Veselého. Nejvíce jsem však byl překvapen, když jsem se setkal s bratrem farářem Hánou, který je v Ostravě se svou ženou na odpočinku. Zavzpomínali jsme si na mnohé členy sboru, žijící, i ty, kteří již nejsou mezi námi.

Ve sboru jsem se cítil jako doma. Rád bych se tam někdy vrátil.

V Ostravě samotné mne nejvíce zaujaly vozy veřejných dopravních prostředků, kde každý druhý (tramvaj, trolejbus i autobus) byl nízkopodlažní pro invalidy a mnohé nástupní ostrůvky tomu byly uzpůsobeny - i v jízdním řádu byly uvedeny.

Klimkovice jako lázně jsou opravdu na špičkové úrovni, nejen poskytovanými službami, ale hlavně přístupem personálu.

Ing. Jaroslav Černý

ANTI-GENESIS

NAKONEC ČLOVĚK ZNIČIL NEBE I ZEMI.

A země pak byla nesličná a pustá a cáry smogu se vznášely nad propastí.

I řekl člověk: "Učiňme průmysl, elektrárny a vozidla plazící se dálnicemi, z nichž bude vystupovat veliký mrak kouře a jedovatých plynů až k nebesům."

I stalo se tak. Nebylo více světla, neboť mrak smogu pohltit ranní červánky a zakryl i večerní šero.

A člověk viděl, že to, co učinil, není dobré, ale řekl: "To je cena za úspěch a pokrok!"

A člověk řekl: "Přidejme k našim úspěchům výbuchy atomových zbraní v ovzduší!" I stalo se tak. A radioaktivní spad se na nebi mísil s kouřem a jedovatými plyny.

A nebesa nad zemí se stala jedovatými a sterilními, bez života. A člověk řekl: "Je to v zájmu naší národní bezpečnosti."

TO BYLO ŠESTÉHO DNE PŘED KONCEM.

A smog i radioaktivní látky padaly na moře i suchou zemi a zamožily každou trávu a bylinu vydávající sítě a každý strom nesoucí ovoce.

A člověk řekl: "Není to příliš dobré, ale my přece nemůžeme vrátit kolo dějin zpět."

TO BYLO PÁTÉHO DNE PŘED KONCEM.

Člověk pak svou prací stvořil veliké pouště a změnil podnebí tak, že vítr zvedal prach země k nebesům a mísil jej se smogem, až zakrýval slunce ve dne a měsíc s hvězdami v noci. A nebylo již více možno odlišit noc ode dne a den od noci.

Člověk pak, vida dílo svých rukou, pravil: "Naše vítězství nad přírodou je téměř úplné!"

TO BYLO ČTVRTÉHO DNE PŘED KONCEM.

Třetího dne před koncem člověk řekl: "Zahrabme naše průmyslové odpady pod zem a vypustme naše splašky a smetí do toků, řek a moří!" I stalo se tak. A vody na zemi byly zamoženy, že všechen život v nich odumřel. A zbytek ryb vylovil člověk velikými hustými sítěmi a zpracoval v plovoucích továrnách. A obrovské velryby vyhledal sonarem a pobil výbušnými harpunami, takže jich nebylo více.

Člověk pak viděl vše, co byl učinil, a řekl: "Je to zlé, ale růst našeho národního důchodu vyžaduje důsledné využívání všech přírodních zdrojů." Na zničené zemi, v otrávených vodách a v jedovatém povětří se pak přestala rozmnožovat všechna zvířata, vše, co se plazilo, i to, co plavalo ve vodách a co létalo v povětří, všechna zvířata krotká i divoká, vše podle druhů. Všechno se přestalo množit a pomalu vymíralo po celé zemi.

A TO BYLO TŘETÍHO DNE PŘED KONCEM.

A člověk řekl: "Situace je opravdu velmi vážná - měli bychom něco udělat!"

DRUHÝ DEN PŘED KONCEM si člověk uvědomil, že je příliš pozdě, aby zachránil sebe i stvoření. Dusil se jedovatým vzduchem a umíral hladu. Továrny a ostatní veliká díla

obrovského lidského úsilí byly opuštěny a začaly chátrat. A nebylo nikoho, kdo by pro člověka truchlil na tváři země.

POSLEDNÍHO DNE PŘED KONCEM zbyly z veškerého díla člověka jen zhoubné účinky a proklínané ruiny, člověkem vepsané do dávného díla stvoření.

A nakonec se země stala jen jednou z bezpočetných planet. Kroužila na své nekonečné a bez života již nesmyslné pouti prostorem.

*Autor: Prof. E. Just, M.D., 5 The Grove, London MW 11 9SJ
(Vybral Ing. Přikryl)*

DVĚ POZNÁMKY Z ČASOPISU FRANCOUZSKÉ REFORMOVANÉ CÍRKVE V BASILEJI

1. PROBLÉM PENĚŽ

Asi netrápí jen nás - viz Koutek pro mládež v minulém čísle Setkávání. Nad úlohou peněz se zamýšlí rozsáhlý ekumenický program švýcarských církví vyhlášený pro letošní období postu. Nazvali jej "Civiliser l'argent" což bych volně přeložila "za zlidštění peněz". Ve sborovém časopise Info, který k nám pravidelně z Basileje dochází, se na toto téma píše: Zlidštit peníze, to je myšlenka přímo uchvacující, ale je reálná? Dnes, kdy globální ekonomika nabývá obřích rozměrů a nedá se ani kontrolovat ani usměrnit, kdy se peníze staly základem systému, který se nedá ovlivnit žádným házením kamenů v Davosu či v Sydney... Jak zastavit nebo alespoň přibrzdit ten kolos, který již pracuje na plné obrátky?

Ekumenický program nabízí dvě cesty: ta jedna upozorňuje na to, že by bylo chybné zříkat se politické angažovanosti v jakémkoli rozsahu. Politika je stále více podřízena logice globální ekonomiky a každopádně bude nutné vrátit této oblasti etické hodnoty. A ti politici, kteří za ně chtějí bojovat, očekávají naši podporu. A ta druhá cesta vyzývá k osobní angažovanosti každého jedince. Je v naší moci odpovědně rozhodnout, kam naše peníze půjdou, čemu mají posloužit. Protože peníze mají sice destruktivní moc, ale mohou být i nositeli života.

2. SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

se v Basileji konalo týden po našem, tedy 24. března. Pravidelně se koná v sobotu večer a předchází mu společná večeře. Letos se podával míchaný salát, kuře s citrónovou omáčkou, zeleninové rizoto a mražený dort. K tomu červené víno, minerálka a káva. A to vše za 12 Fr.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

BRNO I

V dubnu oslaví své narozeniny:

1.4.	Laura BEDNÁŘOVÁ	82 let
5.4.	Petr MALACH	10 let
5.4.	Míla SÁZAVSKÁ	80 let
6.4.	Věra PŘIKRYLOVÁ	70 let
10.4.	Vlasta ŽÍŽKOVÁ	82 let
12.4.	Helena BÍNOVÁ	50 let
12.4.	Marie KLOBÁSOVÁ	80 let
15.4.	Marie SCHEJBALOVÁ	85 let
17.4.	Vladimír KUBÍK	85 let
18.4.	Ester MALACHOVÁ	40 let
19.4.	Kateřina KUBOVICOVÁ	30 let
20.4.	Miloš SEDLO	60 let
20.4.	Marta KNESLOVÁ	87 let
21.4.	Michal POLÁCH	30 let
23.4.	Marta KOLÁŘOVÁ	60 let
23.4.	Věra NOVOTNÁ	75 let
26.4.	Ivana VLACHOVÁ	60 let

V únoru jsme se rozloučili:

- 1.2. PhDr. Jaroslava Fišerová (nar. 1936)
- 5.2. Dagmar Slováková (nar. 1925)

BRNO II

V dubnu oslaví své narozeniny:

3.4.	Marie PAVLÍKOVÁ	80 let
7.4.	Ing. Lubomír RYŠAVÝ	75 let
8.4.	Josef TOMAN	86 let
10.4.	Božena TURKOVÁ	79 let
11.4.	Josef BRANDEJS	83 let
13.4.	Rudolf DIVÁČKÝ	83 let
14.4.	Libuše ŠAFROVÁ	70 let
15.4.	Milada ČECHOVÁ	75 let
17.4.	Ing. Karel SVOZIL	78 let
17.4.	Drahomíra CHYTRÁ	80 let
17.4.	Radomil KRAIS	70 let
20.4.	Josefa SPÁČILOVÁ	76 let
22.4.	Miroslava BARTLÍKOVÁ	78 let
23.4.	Anna SÍSOVÁ	87 let
25.4.	MUDr. Tamara ŠVANDOVÁ	81 let
26.4.	Jaroslav VESELSKÝ	70 let
29.4.	Věra FREIBERGEROVÁ	81 let
30.4.	Ing. Maxmilián OSVALD	77 let

V měsíci únoru jsme se rozloučili:

- 16.2. Josef DVOŘÁK, 85 let
- 22.2. Elena ZEMANÍKOVÁ, 73 let

ZE SBORŮ ČCE

BRNO - ŽIDENICE

Jílkova 74

Farní úřad: Konečného 6, tel. 48538108
Bohoslužby o velikonocích
 Zelený čtvrtek v 18.00 (pašije)
 Velký Pátek v 9.00 a 18.00
 Velikonoční neděle v 9.00 v Židenicích
 14.00 v Blansku

BRNO - HUSOVICE

Netušilova 26, tel. 45212420

Bohoslužby - v neděli v 9.00
 Zelený čtvrtek v 17.30 (pašije)
 Velký pátek v 17.30
 Velikonoční neděle v 9.00

KULTURA

INŽENÝR NA JEVIŠTI

Kdesi v protektorátní fabrice dodávající součásti pro bojové stíhačky začíná ve vzpomínkách na totální nasazení příběh inženýra. Za svůj obor si zvolil nikoli letadla, nýbrž značně odlišný obor: zajímavý a strhující, složitý a plný neočekávaných procesů - svět lidských duší.

Kniha Josefa Škvoreckého se stala předlohou pro jevištní zpracování pojmenované **"Příběh inženýra lidských duší podle Josefa Škvoreckého"**, uváděné v této sezóně v brněnském divadle **Husa na provázku**. Není to ovšem zpracování ledajaké. Je plné náročných přechodů ze soustředěných monologů do divokých skečů, jemných a křehkých úvah do dialogů, v nichž věru není nouze o slovo sprosté, z úst jak lidu roste. Dva zároveň vystupující představitelé protagonisty vedou diváka prolínáním časů a prostorů od poloviny čtyřicátých let do sklonku let sedmdesátých - s výlety málem do současnosti, od východočeského Kostelce do Toronta, od pubertálního studentika k profesorovi na prahu stáří a zase zpět. To vše v tempu, které dopřeje pramálo odpočinku hercům na scéně, ale přiznejme po pravdě: ani divák v hledišti nemá zrovna čas si zdřímnout. Je co sledovat.

Většina diváků nemá už žádnou vlastní zkušenost s protektorátem a koncem děsivé války v Evropě před málem šesti desítkami roků. (V tom jsou ostatně zajedno s autory jevištního zpracování i mladým souborem divadla.) A přece je nabídnutá hra pozoruhodnou studií o tom, jak křivení a lámání lidských duší nechává na nich stopy trvalé, závažné, vždy znovu vystupující na povrch, schopné udržet se napříč změnami režimů, ideologií, vnějších podob okolního světa. Škvoreckého ironický a sebeironizující nadhled dovede vyhmátnout stopu dojemné lidskosti i v nepřijatelné nátuře a naopak nedovolí přivést na scénu čítankového kladného hrdinu, jenž by, prost chyb, oslnil svatozáří. Je to pohled do řady duší, mnohdy inženýrsky zkoumavý, ale pokaždé s dávkou milosrdné shovívavosti.

Původci dramaturgie (Petr Oslzlý a Ivo Krobot) opatřili své dílo podtitulem "jazzová revue". Pro Škvoreckého vzpomínky i fabulace nepostradatelný saxofon - a vůbec džez, vlastně spíš jazz - představuje významnou součást toho, co se na jevišti hraje. Kdo má tu muziku rád, přijde si na své. Ale to není ani zdaleka jediné doporučení, proč stojí za to představení vidět, slyšet, spoluprožívat, odcházet s úvahami o tom, co potkalo a potkává duši - a proč je autor předlohy přesvědčen, že to všechno musí skončit smutně. *ju*

Dostala se mi do rukou KNIHA EVO VEŠKRNOVÉ JEVIŠTĚ ŽIVOTA.

Eva Veškrnová byla muzikálovou hvězdou, první dámou Národního divadla v Brně, kde vytvořila více než stovku rolí: absolvovala i desítky televizních vystoupení různých žánrů pěveckých i hereckých.

V roce 1988 ze zdravotních důvodů odešla z prken, která ovládala a jež jí 23 let byla druhým domovem. Avšak temperament a úsměv vycházející ze srdce Evě Veškrnové zůstal i po dlouhých zdravotních útrapách. Obrátila pouze jeden list svého života, načala novou kapitolu a našla si i své občerstvení. Režisérem se stal život sám, její a náš, její a naše zdraví, životospráva, životní styl a vůle po sebepoznání a sebekázní.

Kniha Jeviště života je zaměřena právě na zdravý životní styl, životosprávu, zdraví. Obsahuje informace o bylinkách, houbách, ovoci, zelenině, včelích produktech, sóji a ostatních luštěninách... Je výbornou kuchařkou a rádcem pro nemocné. Recepty jsou rozděleny podle nemocí.

Najdeme zde i bylinný receptář a samozřejmě i kapitolu z jejího života.

Knihu vydal Advent - Orion. Lze ji zakoupit v křesťanském knihkupectví nebo objednat u prodeje knih v kostele.

Katka Cahliková

DOMÁCÍ POBOŽNOST

ČAS PŘÍHODNÝ, DEN SPÁSY

Musím se přiznat, že nevím, které Boží slovo je slovem na cestu v postní době pro bratry a sestry v evangelickém prostředí. Rád bych vám nabídl zamyšlení nad tím, co je takovým slovem na cestu v postní době pro nás, křesťany v prostředí římskokatolické církve.

První inspirující myšlenkou mohou být slova apoštola Pavla, která napsal křesťanům do Korinta: "Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, vždyť je psáno: 'V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.' Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!" (2 K 6,1-2). Postní doba bývá vnímána jako doba smutná. Myslím si, že to není správné. Je přece časem příhodným a dnem spásy, je dobou Boží milosti - a to je jistě radostné zjištění. Na druhé straně nám však připomíná, že mnohdy Boží milost přehlízíme, nechceme nebo neumíme ji přijímat, nebo ji přijímáme naprázdno - a to je vážné zjištění. Doba postní tedy může být pro nás dobou větší citlivosti na Boží milost a dobou větší ochoty ke spolupráci s touto milostí.

Druhou inspirující myšlenkou jsou slova našeho Pána Ježíše Krista, která pronesl během svého Horského kázání: mluví o prokazování dobrodiní, o modlitbě a o postu (Mt 6,1-21). V tomto úryvku jde samozřejmě i o odměnu od Boha a o poklad, který bychom si měli vytvářet u Boha a který by měl být v souladu s touhou našeho srdce. Rád bych se však zastavil u prokazování dobrodiní, modlitby a postu. Tyto tři lidské snahy jsou svědectvím o třech základních lidských vztazích. Prokazování dobrodiní nám vypovídá o našich vztazích k bližním. Nestačí druhým říkat, že je máme rádi. Je třeba prokazovat dobrodiní. Když tak přemýšlím o tom, které své bližní mám rád, jsem schopen vyjmenovat mnoho lidí. Ale když přemýšlím o tom, jakým dobrodiním jsem jim svoji lásku projevil dnes nebo v nedávné době, někdy vzpomínám marně. Přitom láska se nepozná ze slov, ale ze skutků. Půst nám vypovídá o našem vztahu k sobě samotným. Není vždy projevem lásky k sobě samotným to, když si dopřejeme všechno to, co si dopřát můžeme. Mnohdy projevíme více lásky k sobě samotným tím, že si naopak něco nedopřejeme, když se něčeho vzdáme, když se v něčem budeme trochu více držet na uzdě. Modlitba nám vypovídá o našem vztahu k Bohu. Můžeme ji přirovnat k rozhovorům zamilovaných. Ti využívají každou chvíli k tomu, aby si povídali. Naopak pokud jeden z nich netouží po společném povídání, bývá to známkou, že zamilovanost pominula. Modlitba je dar, který nám dává milující Bůh. Na druhé straně modlitba je jedním ze způsobů, jakým my můžeme projevit svou lásku k Bohu.

Když Pán Ježíš Kristus formuloval největší přikázání, mluvil o lásce ve vztahu k Bohu, k sobě samotnému a k lidem (Mt 22,34-40). Protože láska musí růst, jinak zaniká, může být postní doba užitečná i pro sledování a povzbuzování růstu lásky v základních vztazích každého z nás. A modlitba, půst a prokazování dobrodiní nabízejí k tomu účinnou pomoc. Neméně účinnou pomocí je také uvažování o Boží lásce k nám lidem, která se jedinečným způsobem projevila v umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. I k tomu je postní doba mimořádně příznivou dobou.

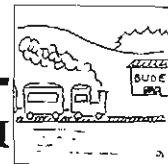
Třetí inspiraci k dobrému prožití postní doby nám nabízí znamení popela, které v naší církvi přijímají věřící na Popeleční středu. Znamení popela bylo již v době starozákonní znamením toho, že člověk koná pokání. Stejný význam má i znamení popela, které přijímáme na počátku postní doby. Je veřejným vyznáním toho, že chceme konat pokání. Není to tedy jen nějaká tradice, nějaký folklórní prvek, ale je to výraz vážného rozhodnutí. Při přijímání znamení popela jsou nám připomínána slova Ježíše Krista: "Čiňte pokání a

věřte evangelium!" (Mk 1,15). A já cítím, že bychom se přitom měli modlit: Ano, chci konat pokání, chci věřit evangelium. Bože, posilni moji slabou vůli, posilni moji slabou víru.

Přeji vám, aby letošní postní doba byla pro všechny "časem příhodným a dnem spásy" a vyprošuji vám hojnost Božího požehnání.

Václav Slouk, farář u sv. Jakuba, brněnský děkan

BUDE

CO SE CHYSTÁ V DUBNU VE SBORU BRNO I

V NEDĚLI 1. DUBNA bude v Komenského kostele konfirmační slavnost. Svou víru vyzná před sborem 12 mladých lidí, kteří se dva roky společně připravovali, aby se mohli přiznat ke svému křtu. Jsou to: Anetta Čermáková, Tomáš Doležel, Ondřej Heller, Přemysl Ježek, Eva Klocová, Jan Korytář, Kristina Malachová, Pavla Prinknerová, Daniela Šmidová, Irena Zbieczuková a Martin Zukal. Společně s nimi se konfirmační přípravy a zkoušky účastnil i Daniel Šobáň, který byl již konfirmován ve sboru ve Strmilově. Současně bude pokřtěna Šárka Večeřová z Újezda se svou dcerou téhož jména. Do společenství sboru bude přijat bratr David Havlík a představen nový ročník konfirmandů a katechumenů.

V NEDĚLI 8. DUBNA (KVĚTNÁ NEDĚLE) navštíví náš sbor autobusový zájezd z luterského sboru v Bratislavě. Přijedou hlavně děti, který nám zazpívají při bohoslužbách v Komenského kostele a bratr farář Ján Klátik, který bude kázat a povede bohoslužby včetně luterské liturgie. Pak bude společný oběd v restauraci Sonáta - ke kterému se můžete přihlásit na faře. Odpoledne se naši hosté projdou po Brně a ve 14.30 bude v Betlémském kostele velikonoční slavnost Nedělní školy, při které naše děti zazpívají a zahrají hru s velikonoční tematikou. Všichni jsou srdečně zváni.

NA ZELENÝ ČTVRTEK (12. DUBNA) budou v Komenského kostele v 19 hodin tradiční pašije, při nichž bude zpívat sbor mládeže pod vedením bratra Martina Grombírka.

Před tím zde bude v 18 hodin slavnostně za účasti autora zahájena **výstava fotomontáží Jana Šplíchala** z jeho cesty po Izraeli a výběr z jeho díla.

NA VELKÝ PÁTEK A V NEDĚLI VELIKONOČNÍ (13. A 15. DUBNA) bude v Komenského kostele zpívat pěvecký sbor Cantate Domino.

PRVNÍ NEDĚLI PO VELIKONOCÍCH (22. DUBNA) se koná sborový zájezd do Vidně. Dopoledne navštívíme bohoslužby ve sboru Thomaskirche a odpoledne zahrady a zámek v Schönbrunn. Ještě se můžete přihlásit. Odjezd bude předběžně v 6.00 od Červeného kostela, návrat ve večerních hodinách. Záloha 300 Kč.

PRVNÍ KVĚTNOVÝ TÝDEN přivítáme v našem sboru hosty z Basileje (4.-6. 5.). Trináctého května se připravují bohoslužby pro mládež (skautská neděle) a poslední víkend v květnu (25.-27. 5.) má náš sbor rezervováno středisko na Blažkově. Přihlášky jsou k dispozici na faře.

Když křesťan vidí na plakátě zvoucím na výstavu v pražském Rudolfinu nahou ukřižovanou ženu, zaváhá. Není to provokace za každou cenu? Není to zesměšnění? Protestovala už proti tomu biskupská konference?

Ale když vstoupíte do výstavního prostor, zjistíte, že všechno je jinak. Už první obraz - fotografie mi doslova vyrazila dech. Zvěstování. Mladá rozechvělá dívka právě seskočila z kola a dychtivě naslouchá. Vítr jí zvedá šaty a z její tváře lze vyčíst, že ještě netuší, co ji čeká. Je plná života, plná touhy, ochoty a nadšení. Je to podobně krásné, lidské a hluboké jako Giottovo Zvěstování v klášteře sv. Marka ve Florencii.

Série více než 80 velkoplošných fotografií doslova pohltí. Všem člověk nerozumí. Se vším vnitřně nesouhlasí. Ale nad každým obrazem má o čem přemýšlet. Je tu celý Ježíšův život od narození až po zmrtyvýchvstání. Každá fotografie je kompozičně promyšlená do nejmenších detailů. Podobně jako gotické obrazy. Vše vyjádřeno současnou řečí a přitom s citem pro tradiční symboly. Herci se na rozdíl od filmů o Ježíšovi střídají, takže vám nikdo nevnučuje dojem, jak Ježíš vypadal. Vždy je použita taková tvář, která nejlépe vystihuje atmosféru a význam příběhu.

Dvanáct učedníků. Nejprve na společné fotografii se svým Mistrem v opuštěném kolejišti. Cesty jsou dány, jen Ježíš však ví, kterou si vybere. Následuje portrét každého z apoštolů. Dvanáct podob víry. Filip spolu s Ježíšem sní. Bartoloměj se ho pevně drží. Tadeáš se o něj opírá. Jakub se mu brání. Matouše Ježíš objímá. Jidáš kvůli němu pláče a na Petrovi Ježíš jednou nohou stojí. Kdybych tu měl s sebou konfirmandy, zeptám se jich, která poloha víry je jim nejbližší.

V dalším sále jsou Ježíšovy divy a zázraky. Všichni nemocní jsou v černobílém provedení. Jako by žili v jiném světě. Bohem opuštění. A přece i jim Ježíš přináší naději a moc víry.

Nebo třeba: "Marto, Marto, pečlivá jsi". Kdybych na ten příběh kázal stokrát, nevyjádřím to tak jasně a lapidárně. Ježíš sedí za stolem v kuchyni, kde je všechno pokryto ochrannou igelitovou fólií. Kuchyňská linka, láhev na stole, nakoupená zelenina i podlaha. Marta, která má na sobě tričko s Ježíšovým portrétem, se upřeně dívá na podlahu, kde se ochranná fólie na jednom místě protrhla. Marie stojí u stolu a celou svou bytostí naslouchá. Ale Ježíš se nedívá na ni, ale na nás.

Soubor fotografií vytvořili Bettina Rheims a Serge Bramly. Ona je židovského původu, on Arab. Ale věřící nejsou. Tím víc udivuje s jakým pochopením a zaujetím vytvořili tento soubor. Jsou za tím stovky hodin studia a profesionální práce. Každou fotografii doprovází buď citát z Písma nebo některého theologa. S jistým zadostiučiněním si člověk uvědomuje, jak je příběh o Ježíšovi sám o sobě silný, když i nevěřící lidi nutí a zve, aby se s ním vyrovnali a pokusili se ho přenést do současnosti. Po nás, kteří jsme vyrostli v církvích, bývají už některé příběhy hotové a uzavřené. Když o nich začne přemýšlet někdo zvenčí, jako by se nám znovu otevřely oči a začneme je číst jakoby poprvé.

A ještě k té nahé ženě na kříži. Ve skutečnosti je to část triptychu Ukřižování. Na jedné straně je ukřižovaný muž, na druhé žena a uprostřed prázdný kříž s otiskem Kristových ran a krve. Kristus neumírá jen sám za sebe, ale za nás za všechny. Za muže i ženy. Je v něm ukřižováno celé lidstvo.

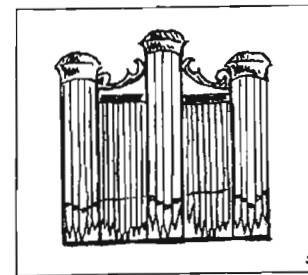
Výstava je otevřena do 6. května každý den kromě pondělí od 10 do 18 hodin. Kdo by chtěl vědět víc, mám k dispozici podrobný katalog s českým překladem. Zde je k dispozici celý cyklus Berlínského historického muzea, který má 120 fotografií. Z vaší návštěvy bude mít radost i ředitel galerie, bratr dr. Petr Nedoma, kterého občas vidáme v Červeném kostele na našich bohoslužbách.

Jiří Gruber

NAŠI VARHANÍCI

VARHANÍCI BLAHOSLAVOVA DOMU

Dvacet let patřil **LUBOMÍR RYŠAVÝ**, dlouholetý presbyter, kurátor, ke stálým varhaníkům II. sboru. Začínal s doprovodem zpěvu u harmonia už v nedělní škole ve své rodné Míroslavi. Protože to uměl, byl zván k doprovodu i v Brně, kam mezitím přesídlil. Na varhany začínal hrát v šedesátých letech. Když později ztratil I. sbor svého varhaníka, hledalo staršovstvo náležitou náhradu. Našlo ji i v bratru L. Ryšavém, který pak ve sboru pravidelně vypomáhal. Oficiálním varhaníkem našeho sboru se stal před 25 lety. Ani potom nepřestal v případě nouze obětavě vypomáhat i ostatním sborům v Brně (v té době to bylo pro nedostatek varhaníků dost často). Svou službu konal vždy dobře. Ačkoliv byl od počátku laik, uměl mnohé. Nikdy nepodlehł pokušení "se ukázat", naopak byl víc než dost skromný. Když před několika lety onemocněl se zrakem, očekávali jsme, že se po uzdravení ke své službě zase vrátí. Škoda, že se už nedal přesvědčit. I dnes, je-li naléhavá potřeba, zasedne k varhanám, ale jen zcela výjimečně. Jsme vděční, že aspoň u harmonia ještě často poslouží.

BLAHOSLAV RYŠAVÝ hrává ve druhém brněnském sboru od počátku osmdesátých let. I on pochází z Míroslavi, kde se také poprvé k varhanám posadil. Měl za sebou několik let hudební školy, kde se naučil základům klavírní hry, když bratr farář Vladimír Kalus přišel s myšlenkou naučit pár nadaných mladých lidí hře na varhany a tím vychovat sboru budoucí varhaníky. Byl to nápad velmi prospěšný, podivuhodný především tím, že nezůstal jen v myšlence, ale že ho bratr farář sám opravdu uskutečnil, a to dokonce v několika ročnících. Je tomu už více než 30 let, dodnes se takové iniciativě obdivujeme. Nevím kolik varhaníků se tehdy podařilo vychovat, ani s jakým úspěchem. Jedno je však zřejmé: v Míroslavi dodnes nemají problémy s dobrými varhaníky. Jedním z účastníků kursu byl i Blaha Ryšavý. Tak jako ostatní absolventi i on, jakmile byl uznán za schopného sám vést doprovod zpěvu, dostal příležitost doprovázet zpěv shromáždění na harmoniu v kazatelských stanicích. Tyto zkušenosti z malých shromáždění završily jeho učební léta, takže brzo mohl nastoupit i v kostele k varhanám. Po odchodu z rodného sboru ztratil na čas možnost další varhanické činnosti. Ale jen na krátkou dobu. Brzo nastoupil znovu, a to k varhanám v Blahoslavově domě. Zanedlouho tomu bude už 20 let, co velmi spolehlivě zastává u nás varhanickou funkci. Neustrnul na tom, co se v mládí naučil. Stále se snaží své schopnosti dál rozvíjet. Je pro nás nepostradatelný i v tom, že postupně vniká do tajů složitých nástrojů a je schopen mnohé drobné závady, pro které by nebylo ekonomické zvat varhanáře, opravit sám.

Ladislav Hájek

BIBLICKÝ KVÍZ

SEDM SLOV Z KŘÍŽE (DOPLŇTE)

- (1) Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce:
- (2) Potom řekl tomu učedníkovi:
- (3) Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: "To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Tu ho ten druhý okřikl: "Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal." A řekl: "Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království." Ježíš mu odpovídal:
- (4) Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl:
- (5) Když Ježíš okusil octa, řekl:
- (6) V poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem:
- (7) Bylo už kolem poledne; tu nastala tma po celé zemi až do tří hodin, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se roztrhla vpůli. A Ježíš zvolal mocným hlasem:

Jan 19, 26 - 28, 30

Matouš 27, 46

Lukáš 23, 43 - 45

BIBLICKÉ RECEPTY

NEKVAŠENÝ CHLĚB

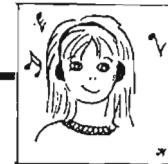
1 šálek celozrnné pšeničné mouky, 2 šálky bílé chlebové mouky, 2 lžičky soli
1 šálek a 2 lžíce vody, 1 lžice praženého kmínu, olej na vaření (nejlépe olivový)

V míse rozmícháme celozrnnou pšeničnou a bílou chlebovou mouku, přidáme sůl a promícháme. Uprostřed vytlačíme důlek. Postupně přiléváme vodu a důkladně promícháváme, dokud se nevytvoří řídké těsto. To přemístíme na pomoučený vál. Hnětme 10 až 12 minut, až je těsto měkké a pružné. Vytvoříme velký bochník a necháme 15 až 30 minut odpočinout. Pak znovu po dobu 1 minuty silou prohněteme. Na středně silném plameni rozpálíme těžkou litinovou pánev nebo lívanečnick. Těsto rozdělíme na 8 stejných kousků. Z nich na pomoučeném válu vyválíme kola o průměru 15 cm a síle 3 mm. Posypeme praženým kmínem. Válečkem přejedeme po povrchu placek, tím zatlačíme semínka do těsta. Pánev nebo lívanečnick zlehka vymastíme olejem. Chleby vyrovnáme dokola na pánev nebo lívanečnick a pečeme 2 až 3 minuty po každé straně, až se začnou na povrchu tvořit tmavohnědé skvrnky a těsto se lehce nafoukne. Narovnáme na sebe na talíř a ještě teplé podáváme.

Vydá na osm chlebových placek o průměru 15 cm.

Podle knihy Kitty Morseové "Pokrmý ze Svaté země"

KOUTEK PRO MLÁDEŽ

POKRAČOVÁNÍ Z MINULE

Minule jsme nakousli něco o lidském štěstí, dnes se podíváme o kousek dál.

Štěstí a spokojenost nevězí v oblasti hmotných statků, ty mají úplně jiný zdroj: srdce a duši. Avšak srdce a duše často vyjdou naprázdno, stará-li se člověk výlučně o to, jak by si vylepšil životní standard.

Phil Bosmans píše: Hledáš pohodlí, uvolnění v příjemné atmosféře. A začínáš kupovat a kupovat, protože máš ve své peněžence víc než v hlavě a v srdci. Kupuješ si luxusní nábytek, těžké závěsy a krásné koberce. Vyhledáváš pohodlí: sedací soupravu, televizní koutek, jídelnu. Zmáčkneš knoflík a máš všechno, co si jen můžeš přát. Máš vlastní bar a ozvučuješ si vlastní dům. Ubohé dítě blahobytu! Proč nevypadáš šťastně? Proč se tak málo směješ a jsi tak nervózní? Proč tě všechny ty luxusní věci kolem činí tak nespokojeným a prázdným? Protože to jsou mrtvé věci! Jsou praktické a velmi pohodlné. Věci, které můžeš použít, ale za které si nemůžeš opatřit ani gram lásky. A to, co potřebuješ, je láska. Lásku si ale nemůžeš koupit. Láska, za kterou zaplatíš, již není láskou.

LEGENDA

Existuje legenda, která vypráví o jednom nemocném francouzském králi. Přišla k němu víla a řekla mu, že se uzdraví, oblékne-li si košili nejšťastnějšího člověka na světě. Král okamžitě poslal posly do všech vesnic a krajů. Brzy se však vrátili všichni zpět a žádný z nich nepřinášel zprávu o někom, kdo by byl opravdu šťasten.

Nakonec přišel posel, který zabloudil v jednom hlubokém údolí. Tam našel drvoštěpa, který se svou ženou a sedmi dětmi žil šťastně. Posel vyprávěl tomu muži o nemocném králi, který může být uzdraven jen košilí úplně šťastného člověka. Měl by mu tedy košili dát. Nato se ho drvoštěp zeptal: "A co je to ta 'košile'?"

SPOKOJENOST JE DAR

Spokojenost patří k věcem, které se nedají vyrobit, byť by byl člověk sebechytřejší a sebevynalézavější. Nedostaví se na povel. Je to dar, Boží dar člověku. Nedá se vynutit. Člověk musí být pro ten dar otevřený, naladěný na příjem.

Člověk by měl myslet také na to, že by měl o tento dar prosit. Ježíš nám v modlitbě "Otče náš" ukázal, jak to máme dělat. Prosba o vezdejší chléb nemíní pouze dobré jídlo, ale také všechno, co je pro nás nutné, abychom byli v tělesné a duševní rovnováze.

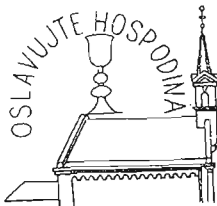
Pane, dej mi dobré trávení, a také abych měl co trávit. Dej mi zdraví těla s nezbytným smyslem pro to, abych je co nejlépe udržoval v pořádku.

Thomas More

Nováčkům Mistr říkával: "Tlučte a bude vám otevřeno."

Některým z nich později spiklenecky pravil: "Jak chcete čekat, že se dveře otevřou, když nikdy nebyly zavřené?"

RYCHMANOV - OSTRŮVEK EVANGELÍKŮ

Můj dědeček se narodil v Rychmanově. Když se oženil, koupil hospodu, obchod a pole v blízkých Žatčanech a začal tam hospodařit.

Moje nejranější vzpomínky na Rychmanov sahají tak do roku 1930 a jsou soustředěny na krásný nový kostelík s malou věží ve štítu, k němuž jsme vždycky v neděli mířili. U vchodu už postávali časnější příchozí, svátečně oblečení. Všichni se spolu zdravili podáváním rukou a pár slovy na uvítanou. Mezitím přišel už také kdosi s klíčem, dvakrát jím v zámku otočil a otevřel hlavní dveře. Jeden návštěvník po druhém překročil práh, v předstihu si otřel boty o velkou rohožku a druhými dveřmi vstoupil do hlavního prostoru kostela, aby vyhledal v lavici místo, kde každou neděli sedával.

Ty neděle začínaly u nás doma tak, že po lehké snídani se otevřely skříně a děda, babička, tatínek - vyndávali, každý z té své, oblek určený pouze pro tuto sváteční příležitost. Byly to šaty tkané z kvalitní vlny, většinou černé barvy. Babička narozdíl od všední jupky nosila v neděli kacabajku s límcem stojáčkem, která se vpředu zapínala na drobnější broušené skleněné knoflíky. Vedle zapínání byly po obou stranách tři nebo čtyři ozdobné sámký. Kacabajka byla vypasovaná, od pasu rozšířená a asi na píd' přesahovala zástěru a sukni. Vzadu uprostřed měla čtyři varhánky. Maminka měla už skoro současné dvoudílné šaty. Nejen maminka s babičkou, ale všechny ženy nosily tehdy na hlavě sváteční šátky - tibeťáky - tj. šátky z jemného vlněného materiálu se širším černým okrajem, užší čtvercovou bordurou a se stejnoměrně rozmístěnými květy uprostřed, a to v zelené, oranžové a hnědé barvě. Některé z šátků měly v květech i barvu světle modrou. Pánské obleky se od současných mnoho nelišily. Na hlavě nosil děda bekovku a košili bez vázanky. Tatínek klobouk diplomat značky Huckel a rovnou vázanku s příčnými proužky.

Boty voněly krémem - tatínek nosil "štilvata", dědeček a babička šněrovací kotníkové boty a maminka střevíce od Bati. Každou sobotu se všechna sváteční obuv čistila a leštila a stavěla do řady v síni pod věšák. Když jsem vyšla ze dveří, navlečena maminkou do "matrosek", což byla skládaná sukně a halenka s námořnickým límcem ze ševiotu modré barvy, stáli naši už pod volným přístřeškem verandy s modlitebními knížkami v rukou, připraveni na cestu. "Máte kapesník? Máte peníze?" Vyšli jsme do krásného nedělního rána, dali se po staré hrázi k mostu, pak odbočili doprava a po lní cestou po pravé straně proti toku Cezavy mezi zelenými poli jsme se ubírali k Rychmanovu. Pamatuji si také, že naše putující skupinka vnášela do čerstvého ranního ovzduší závan pachu paklí tabáku a kuliček naftalínu, uložených na dně skříní proti molům.

U rychmanovského mostu jsme přešli do ulice mezi domy, pak pár desítek metrů ke zvonici na křižovatce a byli jsme u cíle. Boty jsme měli zaprášené, hadr nikde nebyl, a tak každý trochu dupl, aby Rychmanovští neřekli.

Mne pokaždé nejvíc upoutal nápis nad druhými dveřmi do kostela: Dům můj dům modlitby jest. Písmena byla vyvedena v šedomodré barvě, obtažena jemnou hnědí. Pak už mi zněly v uších tlumené tóny varhan a šoupání bot v lavicích. Muži smekali, všichni zůstali na svých místech chvíli stát a pak se posadili. To už varhany zněly mohutněji, náhle ztichly, všichni v lavicích povstali, aby uvítali příchozího vážného muže v černém taláru se dvěma bílými proužky pod límcem a knihou v ruce, který kráčel do čela k prostřenému stolu. Tam smekl čepičku.

Někdy býval na stole přikrytý ták a vyleštěný kalich. Už cestou někdo z našich prohodil: dnes je večere Páně.

Když kněz skončil služby Boží, shromáždění povstalo, aby přijalo požehnání, zazpívalo poslední píseň a zůstalo stát, dokud neodešel od stolu ke dveřím u východu, nebo až na schody zvenci, kde se s každým rozloučil podáním ruky a pozdravem. Zpočátku se mi zdálo, že kazatel v taláru je vždy týž. Teprve později jsem začala rozlišovat. Shromáždění se pak po skupinkách začalo pomalu rozcházet.

Můj tatínek zpíval krásně a rád. Teprve doma v kuchyni jsem se také k našim ve zpěvu přidala. Ze všech nejvíce se mi líbila písnička z "červeného zpěvníku" (Písně cestou života, Lyra sionská): "Zahradu znám jednu roztomilou" - protože byla veselá a měla hodně slok. Avšak prvořadě po návratu z kostela bylo, že každý svlékl sváteční šaty, nechal chvíli viset na "lištvě" v síni a k večeru pak uložil do skříní, kde zůstaly až do příští neděle. Nikdy se tyto sváteční šaty k jinému účelu neoblékaly, jediné snad při pohřbech.

V roce 1932 jsem začala chodit do obecné školy v Žatčanech. Od roku 1933 za námi každý týden přijížděl pan farář Pavel Nešpor z Nosislavi, aby nás seznamoval s křesťanským učením, aby nám přiblížil evangelické náboženství. Na hodiny náboženství jsem se těšila.

Pan farář byl na nás, pár žáků z evangelických rodin v Žatčanech, velmi hodný. A pak - měli jsme taky náboženství jako všichni ostatní, které učil pan farář Svára, a kteří chodili do místního katolického kostela. Pravda, tady se děvčata mohla těšit dřív na krásné, nové bílé šaty, na fotografování se svíčkami v rukou, protože katolíci měli přijímání o dva roky dříve. Jiný rozdíl mi tenkrát nenapadl.

Na konfirmaci nás připravovala paní vikářka Emilie Bednářová. Slavnost byla určena na 26. června 1938 v kostele v Rychmanově. Teprve v té době se mi začínalo vybavovat, co jsem prožívala na prvních cestách do Rychmanova. I to, že jednou v zimě, kdy jsme jeli do kostela na saních, zabalení ve vlnách a dekách, jsme se zastavili v dědově rodném domě a dovezli si odtud dva obrazy. Tatínek je pověsil na zeď do seknice - tak tam k obrazu M. J. Husa přibyl ještě Oldřich Zwingli a Martin Luther.

Čím více se blížilo datum konfirmace, tím více jsem si uvědomovala, že spolu s ostatními konfirmandy budu stát v místech, kde jsem dosud vídávala jen kazatele. Trochu jsem se bála: budu stát u toho stolu čelem k lavicím, kde budou sedět všichni, co si nás přišli poslechnout. Co se stane, nebudu-li si moci na něco vzpomenout? Co by tomu řekli naši, kdybych se spletla? Jen to ne! To byla moje největší starost. Snad je to bláhové, avšak nic důležitějšího mi tenkrát nepřišlo na mysl.

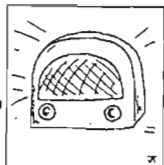
Mám před sebou snímek z toho slavného dne - laskavě mi jej poslala moje milá spolukonfirmandka ing. Lidmila Pečínková - a ještě dnes mohu vyjmenovat všechny, kdo jsme byli toho dne konfirmováni. Jsou tam v horní řadě stojící zleva Bohuslav Zabloudil, Lidmila Pečínková, Věra Ryšavá, Emilie Pečínková, Věra Otřísalová, Marta Navrátilová, Zdenka Měšťanová, Blažena Měšťanová, Josef Švanda. Sedící zleva: Jarmil Makovský, pan vikář Bohumil Lopour, Václav Koutný. Děvčata jsou v bílých šatech, většinou z dílny vynikající rychmanovské švadleny Hermíny Vojtové.

Všichni jsme museli znát zpaměti odpovědi na úvodních deset otázek školního vydání Heideberského katechismu. Dále každý odpovídal na předem zadanou otázku. Dodnes si pamatuji, že první otázku - Co jest mým jediným potěšením v životě i v smrti - odpovídala Zdenka Měšťanová a na mne připadla ta poslední - Co znamená slovíčko amen. Také mi utkvěla v paměti obrovská úleva, kterou jsme po složené zkoušce pocítili, a pak následovalo pozvání ke stolu Páně. Stáli jsme se členy sboru.

Věra Novosadová - Otřísalová

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

BRNO I

Na své březnové schůzi jsme se zabývali především přípravou výročního shromáždění, které by mělo rozhodnout o změnách při volbě staršovstva, možnosti pronájmu části dosavadních sborových prostor a převodu ideální poloviny střediska Blažkov na sbor Brno II. Dále jsme jednali o konfirmační slavnosti, velikonočních bohoslužbách a přípravě návštěv v našem sboru (z Brna - Petrova a Bratislavy). Vedoucím zájezdu do Vídně 22.4. bude bratr Bureš. Hovořilo se také o přípravě výstavy fotomontáží Jana Šplíchala, která bude otevřena na Zelený čtvrtek. Pro sbor bude pořízen mobilní telefon (využijeme ho hlavně při soustředěních mládeže a na Blažkově) a starší notebook.

Liturgická komise připravuje návrh na přemístění křtitelnice do chrámové lodi Komenského kostela. Stavební komise připravila první verzi nových sborových prostor včetně přístavby do dvora. Studie je vyvěšena na faře. Písemné připomínky je možno odevzdat v kanceláři. Bratr Bureš informoval o jednání s firmou, která má zájem o pronájem přízemních prostor do Joštovy ulice. Staršovstvo bylo informováno o dopisu bratra Hladkého synodní radě, v kterém vyjadřuje svůj nesouhlas s jejím prohlášením ke krizi v České televizi. Na faře je k dispozici elektronická podoba všech platných církevních řádů. Kdo si přinese disketu, můžeme mu ji nahrát.

Omluvte prosím, že zprávy ze staršovstva sboru Brno II budou otištěny v příštím čísle

POZVÁNÍ KE SPOLEČNÝM MODLITBÁM

Ekumenické bohoslužby v Brně pokračují vždy poslední čtvrtek v měsíci: 26. dubna v 18 hodin v Červveném kostele. Promluva: ř. k. farář z Klobouk u Brna – František Trtílek.

PROGRAM KLUBU OTEVŘENÝCH DVEŘÍ – DUBEN 2001

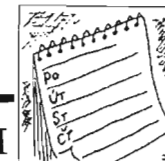
- 5.4. Ještě jednou „O kuchyňské teologii“ s Helenou Blaženínovou
- 12.4. Volné téma
- 19.4. Víme o všech nebezpečích, která dnes ohrožují naše děti?
Družební setkání s klubem maminek z Církve bratrské a jejich hosty
Josephem a Kathy Wasmondovými
- 26.4. (pokračování)

PŘEDSTAVUJÍ SE MLADÍ VARHANÍCI

Česobratrský chrám J. A. Komenského se 1. března opět otevřel hudbě. Základní umělecká škola se zaměřením na církevní hudbu zde uspořádala koncert svých dvou absolventů, shodou okolností evangeliků, Josefa Suchého a Marty Doubrovové. Po úvodním slovu sestry farářky Tydlitátové a ředitele školy Pavla Hamříka jsme vyslechli varhanní skladby J. S. Bacha, Johanna Pachelbela, Césara Francka, J. G. Waltera a dalších autorů v podání absolventů, ale i dva hosty. Byli jimi zpěvačka Silvie Adamová, která přednesla Dvořákovo Ave Maria a Frankovo Panis angelicus, a Daniel Dušek, mladý varhaník evangelického chámu v Dolní Čermné se skladbou Momenti d'organo od Petra Ebena. Z koncertu jsme si odnesli několikero radost: jednak z dobré hudby, dále z toho, že varhaníci nejsou „na vymření“ a také z velkého počtu zejména mladých posluchačů. A ještě dodám, že výše uvedenou základní uměleckou školu lze každému, kdo se chce zdokonalit ve varhanní hře, vřele doporučit.

lm

TÝDEN VE SBORU

BRNO I

BRNO II

PONDĚLÍ

- 18.30 - staršovstvo (9.4.)
- 19.00 - sborové vzdělávání (30.4.)

ÚTERÝ

- 15.00 - služby Boží v DD Věstonická
- 17.00 - dětský klub
- 17.00 - biblická hodina pro děti
- 18.00 - dorost - setkání mladší mládeže
- 19.30 - třicátníci (3.4., 24.4.)

STŘEDA

- 13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
- 15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
- 16.00 - konfirmační cvičení I. Ročník
- 18.30 - rozhovor nad Bibli - setkání dospělých
- 19.00 - sdružení mládeže
- 13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
- 18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
- 19.15 - mládež

ČTVRTEK

- 9.00 - klub otevřených dveří
- 16.00 - setkání konfirmandů
- 17.00 - biblická hodina pro dospělé
- 18.00 - pastorační rozhovory (po domluvě)
- 19.30 - střední generace 19.4.
- 14.30 - vyučování dětí
- 15.30 - vyučování dětí
- 16.00 - příprava konfirmandů

PÁTEK

- 15.00 - náboženství - Rychmanov
- 17.00 - mládež - Rychmanov
- 18.30 - zkouška pěveckého sboru

SOBOTA

- 10.00 - služby Boží v DD Kociánka (7.4., 21.4.)

NEDĚLE

- 9.40 - modlitební chvíle
- 10.00 - nedělní škola pro děti
- 11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
- 18.00 - pěvecký sbor mládeže
- 10.00 - setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji

SETKÁVÁNÍ

– BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>.
Odpovědní redaktori: J. Gruber, J. Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Katka Cahlíková, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: R7/98. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz. Datum uzávěrky příštího čísla: 12. 4. 2000